

POSTANOWIENIE

20 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 20 listopada 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku T. B.

z udziałem Skarbu Państwa – [...]

o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa – [...]

od postanowienia Sądu Okręgowego w Kaliszu

z 18 września 2023 r., II Ca 372/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawcy tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego 900,00 (dziewięćset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia uczestnikowi odpisu postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o czwartą z wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący przesłankę tą odniósł do naruszenia: (1) art. 195 k.c. i art. 206 k.c. w związku z art. 336 k.c.; (2) art. 336 k.c. w związku z art. 206 k.c. i art. 195 k.c.; oraz (3) art. 336 k.c. Nie wykazał jednak, że przesłanka ta w niniejszej sprawie istotnie wystąpiła. Skarżący oparł tę przesłankę na założeniach oderwanych od dokonanych w prawie ustaleń faktycznych, z których jednoznacznie wynika, że wnioskodawca zmienił (rozszerzył) zakres swego samoistnego posiadania granice określone w art. 206 k.c. i uzewnętrznił tę zmianę wobec współwłaścicieli; świadczy to o realizowaniu przez niego uprawnień właścicielskich i o manifestowaniu takiej woli na zewnątrz. Ustawodawca zastrzegł wyraźnie w art. 398¹³ § 2 k.p.c., że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

(A.T.)

[a.ł]